

[Ivar Nørgaard.]

at man i og for sig ikke ville være uvillig til at tage spørgsmålet om bank- og sparekasselovgivningen op, hvis det, som hr. Ib Thyregod udtrykte det, og som hr. Niels Helveg Petersen udtrykte det, skulle vise sig at blive aktuelt i forbindelse med ændringen af renteaftalen. Men det forekommer mig, at ordførerne gik uden om det spørgsmål, jeg rejste, og jeg synes heller ikke, at ministeren kom ind på det, så derfor vil jeg gerne bede ministeren og ordførerne kommentere denne sag.

Det ligger vel sådan — hvis det ikke er tilfældet, vil jeg gerne have, at økonomiministeren dementerer det — at der i øjeblikket pågår forhandlinger mellem Nationalbanken, banktilsynet og pengeinstitutterne om ændring af den renteaftale, som både Nationalbanken, banktilsynet og dette folketing mener har urimelige virkninger. Hvis det er tilfældet, hvad jeg stadig væk går ud fra, så er situationen akut. Så er det ikke et spørgsmål om — sådan fremlagde jeg det også i mit tidligere indlæg — at vi derefter må optræde som ambulancetjeneste og prøve at tilrettelægge lovgivningen i overensstemmelse med de aftaler, som disse instanser træffer. Det må være helt nødvendigt, at vi i dette folketing — det kunne passende være i det 21 mands udvalg, hvortil jeg har forstået at alle de sager, vi i dag behandler, skal overgå — får at vide: hvad er regeringens hensigt, hvad ved regeringen om, hvad der pågår, og på hvilken måde vil disse ændrede aftaler afstedkomme forslag fra regeringens side om ændring i sparekasse- og bankloven?

Hvis man tænker sig, at de nuværende aftaler om bindende højesterenter bliver erstattet med aftaler om vejledende rentesatser, så har vi nationalbankdirektørens ord for, at vi let kan risikere flere forskellige forhold. For det første at der bliver tale om stiltiende aftaler i stedet for de udtrykkelige, hvilket i virkeligheden nærmest er værre. For det andet at man får en urimelig konkurrence mellem banker og sparekasser i den forstand, at de store kapitalkoncentrationer, der findes i bankerne, får mulighed for ved selektiv rentepolitik at slå sparekasserne i stykker. Det er klart, at det kan ikke være lønmodtagernes ønske, at man

slår sparekasserne i stykker. Ønsket fra socialdemokratiet og lønmodtagerne må være, at man får gennemført ordninger, som hindrer de private banker i at skære den store bid, de i øjeblikket gør i form af høje profitter.

Der er altså en sammenhæng mellem det, vi har drøftet i forbindelse med økonomiministerens økonomiske redegørelse og derfor stadig drøfter i 21 mands udvalget, og det, vi drøfter her i dag, men der er en påfaldende tilbageholdenhed hos regeringens medlemmer vedrørende denne sag. Så længe regeringens medlemmer optræder i udvalg, hvor de kun refererer, hvad administrationen gør i forhold til banktilsynet og Nationalbanken, så kan der være rimelighed i, at ministrene er noget tilbageholdende, men her, hvor de står over for den lovgivende forsamling, som har mulighed for, ja, pligt til at indrette lovgivningen sådan, at disse aftaler kan gennemføres efter det, vi ønsker, så må det være regeringens pligt at give udtryk for, om regeringen vil følge et forslag herfra eller tage initiativ, således at lovgivningen bliver indrettet sådan, at de uheldige virkninger undgås.

Jeg vil derfor direkte spørge økonomiministeren: agter regeringen at tage et initiativ i denne sag, agter regeringen at fremsætte forslag om en lovmæssig baggrund for Nationalbankens forhandlingsposition over for de private pengeinstitutter, og agter regeringen at fremsætte lovforslag om ændringer i bankloven og sparekasseloven som følge af en eventuel ophævelse af den nuværende renteaftale?

Økonomiministeren (Nyboe Andersen): Jeg kan kort svare hr. Ivar Nørgaard, at regeringen ikke har taget stilling til, om der måtte blive brug for at fremsætte forslag til ændring af lovgivningen om banker og sparekasser, men at det er regeringens agt at afvente de overvejelser og forhandlinger, som nu formentlig vil finde sted.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagernes overgang til anden (for forslagene til folketingsbeslutnings vedkommende sidste) behandling vedtoges uden afstemning.